

Tisztes távol

Háromnegyed öt felé látott neki cipőt húzni, kabátot venni, sálat kötni, ötre minden nap már az utcán volt. Menetrendszerű járatként közlekedett eleinte, bejárta a közeli utcákat, félóra hosszat, mire hazaért, elfáradt, hangjának recsegtetett tónusától ténylegesen berekedt. Bálábemmbe sálábomm, csálábumm, hárábéj, hárábéj. Márátmákta CSIM BUMM!

Hol egy fához, hol kirakatüvegekhez, a bennük látott, idős úrhoz szólt, a járókelőkhöz eleinte csak óvatosan, tisztes távolból közelített.

Sákálártá sí! Rovelektá sárum, kájátnyá, kárátyná. Dú. Idővel mind messzebb és messzebb tágította a köröket, a lépcsőn felérve már remegett a térde, pár hét leforgása alatt bejárta a közeli kerületeket, mégsem történt semmi. Sárumá, sárumá. Ritáncá, hálummi humm. Rumm. Sáká. Rögtönzésesei idővel téveszthetetlen formákba rendeződtek. Sárámállá hárukk. Holobá, holobá. Horolimbá, háléj. Ráv. És mégsem történt semmi.

A közös költséget negyedik, a villanyszámlát harmadik hónapja nem tudta fizetni, zsemléből a másod-, néha már harmadnapost vette a közeli kisboltban, féláron, később már csak hálás hajlongásért, az isten sűrű emlegetéséért. Felváltva spórolt hol gyógyszeren, hol a gázon, rácsám, rácsám, ololáj, hárukk, csivinnyá. Rovelektá sárum! Dú. Hetek óta járta a várost.

Háráhómá, ráhinná, bálábemmbe háléj, háléj. Sálábomm. Végül már torkaszakából üvöltött, sákálártá sí, HÁRUM, de egyedül ő volt csak elképedve. Ráv! Megrökönyödve. Az ő idejében ezért már második este bevinnék, jönne egy mentő, benne két fehér köpenyes, akiknek bizalmasabban, szinte kérlelőleg magyarázhatta volna, hogy dú. Hárum. Rákácsi rákábum, holobá, holomé. Háléj, háléj, kájátnyá. A börtönhöz már túl öreg, hajléktalanszállóra meg, amíg ki nem lakoltatják, hogy menjen. Kifogyott az ötletekből. Ritáncá ráv, márátmákta dú.

A szembejövők mind kisebb ívekben kerülték ki, minél hangosabbra vette, annál higgadtabban lépdeltek mellette, egy kutyasétáltató egyszer még a vállát is súrolta, sí, háléj, horolimbá holobá, visszanézve még talán biccenthetett is. Aztán másnap a kezébe nyomott egy ötszázast. Dú ololáj! Ololáj hárukk! Igazán nincs mit, duruzsolta szemérmesen. Tavaszra nyoma veszett.

Bevezetés a gyakorlati filozófiába

És hogy mi ment félre, mikor,
döntse el egy későbbi kor.
Ez most megállíthatatlan,
ez egy hétköznapi délelőtt.

Iszod a kávé, még ébredsz,
kéne nagyjából még két perc –
nincs. Amit még fel sem fogtál,
már benne vagy. Ilyen egy nap.

Most csak szavak, gyenge klisék.
Tudod, hogy az emberiség...
Meg a történelem... Igen.
Annyira épp nem hatnak meg.

Itt egy kérdés, eldöntendő.
Merengésed helyből meddő.
Ez nem filozófia szak.
Régen tudtál válaszolni.

Ennyit tudsz biztosan, talán,
hogy aki többet, sarlatán.
Hogy ez megállíthatatlan.
Ez a délelőtt, ahogy van.

Nyerges Gábor Ádám (1989, Budapest): író, költő, az Apokrif és az Art7 művészeti portál szerkesztője, az Apokrif Könyvek sorozatszerkesztője, az ELTE BTK fokozatszerzés előtt álló doktorandusza. Legutóbbi kötete: *Berendezkedés* (versek – 2018, Prae Kiadó). Megjelenés előtt álló regénye: *Mire ez a nap véget ér* (Prae Kiadó, 2020).

